

Freja gick runt bland de döda som ropade efter att bli valda av henne. Hon hade bara rätt att välja hälften och hon valde med stor omsorg, endast de verkligen värdiga fick en plats hos henne.

Plötsligt fick hon syn på en liten flicka, knappast äldre än fem år. Hur hade hon hamnat här bland krigarna?

“Hej lilla vännen, vad gör du här?” frågade Freja och böjde sig ner till hennes nivå.

“Jag vet inte, jag måste hem och hjälpa mamma!” flickan började gråta och Freja sträckte ut armen och la den runt flickan.

“Varför måste du hjälpa mamma?”

“Pappa slog henne och då knuffade jag honom så han blev sur och sen gjorde det ont. Jag vill inte att mamma ska få ont.” Freja frös till. Menade den här flickan att hon hade blivit dödad av sin far för att ha hjälpt sin mor? Stackars liten. Där och då bestämde sig Freja för att ta hand om flickan.

“Det är okej, du behöver inte oroa dig längre. Jag ska ta hand om dig nu. Välkommen till Folkvang.” Freja lyfte upp flickan och satte henne på hästryggen.

“Vart ligger det?”

“Det är min del av gudarnas rike. Dit kommer bara de tappreste som dött i strid.”

“Dött? Är jag död? Men jag är för liten för att vara död! Man ska ju dö när man blir gammal?!” utbrast flickan förskräckt bara vid tanken på döden.

“Inte alltid är jag rädd, men om det är viktigt för dig så kan jag låta dig fortsätta åldras upp till vuxen ålder?”

“Okej.” Freja plockade upp flickan och tillsammans reste de hem.

600 år hade gått sedan den dagen och flickan, numera känd som Vigdis, hade vuxit upp som Frejas dotter.

Freja och Vigdis var ute på de dödas fält när en pojke fångade Vigdis uppmärksamhet. Han såg förvirrad ut till skillnad från de flesta andra.

“Pojke. Vem är du?” sa Vigdis och gick fram till honom.

“Hans, var är jag?” svarade pojken. Pojke var kanske fel uttryck, han var en ung man som såg ut att vara i samma ålder som Vigdis.

“Du är i dödsriket? Minns du inte hur du hamnade här?” Detta var underligt tänkte Vigdis, döden var något folk brukade komma ihåg.

“Dödsriket?! Det sista jag minns är att jag satt hemma och kollade på tv? Hur kan jag vara död? Det här måste vara ett skämt.” Hans såg skräckslagen ut och Vigdis blev påmind om sin egen reaktion som barn.

“Det är det inte. Minns du verkligen inget?” Hans skakade på huvudet. “Låt mig gå och fråga min mor, hon bör veta hur du dog.”

De gick båda bort till Freja som stod och spanade bland de döda.

“Mor?”

“Ja?” Freja vände sig mot de.

“Den här pojken vet inte hur han dog. Kan du kolla?” frågade Vigdis Freja. Pojken såg hur de utbytte förbryllade blickar med varandra och kunde inte låta bli att undra ifall det var något fel med honom.

“Javisst, namn och födelsedatum?” Freja öppnade upp sin döds pärm, den hade information om alla som någonsin dött så han måste finnas med där.

“Hans Björk, 1 mars 1995.” Hans svar var snabbt, som om han sagt det ofta och Vigdis undrade tyst för sig själv hur mycket Midgård hade förändrats sedan hon själv hade bott där.

“Konstigt, jag hittar dig inte. Låt mig kolla en gång till,” sa Freja och bläddrade igenom pärmen noggrant. “Nej, du finns inte här.”

“Hur är det möjligt?” utbrast Hans.

“Det kan jag inte svara på, detta har aldrig hänt för. Vigdis, ta med honom till nornorna. De måste veta vad som hänt.”

Vigdis drog upp Hans på sin häst och hoppade sedan upp själv. Med en lätt spark så satte hästen av mot nornorna.

“Så vem är du?” frågade Hans Vigdis under färden.

“Jag är Vigdis, vad menar du?”

“Vad är du? Du ser mest mänsklig ut av alla jag träffat här hittills men ändå verkar du jobba för hon den där andra.”

“Jag var människa, men det var länge sen. Jag dog som barn och Freja adopterade och uppfostrade mig som sin egen. Så jag må vara människa till blodet men jag har bott här nästan hela mitt ‘liv’ så att säga,” svarade Vigdis. Hon hade aldrig riktigt fått frågan eller funderat över det tidigare. Så lång tid hade gått sedan hon kom hit att alla gudarna hade vant sig vid henne och ingen människa hade någonsin kommit så nära henne som Hans hade.

De landade utanför nornornas grotta och Vigdis tog täten.

“Nornor!”

“Vigdis. Det var många år sedan. Vilket ärende ger oss den äran?” Nornorna bugade för henne och Hans tog förvånad ett steg bakåt medans hon likgiltigt stod kvar.

“”En död man dök upp på fältet idag utan att finnas i min mors bok. Hur kommer detta sig?”

“Omöjligt, vi är mycket noga med vilka trådar vi klipper,” svarade den främste av de tre nornorna. Hans la märke till hur en av dem försvann nästan obemärkt längre in i grottan.

“Vad är ditt namn pojke?” frågade den tredje av nornorna.

“Hans Björk, frun.”

Den första av dem gick bort till en stor väv som täckte grottväggen och verkade studera trådarna. Efter ett ögonblick verkade hon hitta det hon sökte. Hon höll upp en avklippt tråd som om den var ett nyfött barn och när hon rörde den andra handen ovanför så spelades Hans liv upp för deras ögon.

Hans tappade hakan av chock. Dödsriket, gudar, ödes kvinnor, döden, och nu att se sitt liv spelas upp blev för mycket för honom och han tuppade av. Vigdis fångade upp honom innan han hann landa men fortsatte fascinerat att se på hans liv.

Det var så spännande. Allt var så annorlunda från hur hon mindes det. Kläderna, maten, hemmen, samhället och alla dessa verktyg. Men mest fascinerad var hon av pojken vars liv hon följde med ögonen och hon kände hur han fick en plats i hennes hjärta när hon såg honom spela spel med sin familj.

Livet avbröts abrupt. Ingenting visade vad som kunde ha orsakat hans bortgång, som han sagt tidigare hade han bara suttit och kollade på det de kallade TV.

“Vad betyder detta?” frågade Vigdis de två nornorna som stod framför henne.

“Det verkar som att hans tråd blev klippt på fel ställe, 48 år för tidigt för att vara specifik. Därför tar det bara slut, i ena sekunden levde han och i nästa var han död.”

“Så det är ert fel?” Vigdis var arg nu, hur kunde de bara ha dödat honom så enkelt?

“Jag vet inte hur detta hände, vi kommer att undersöka saken närmre internt,” sa ledaren av nornorna.

“Jag kanske kan vara till hjälp med det,” sa den tredje nornan som hade försvunnit men nu dök upp igen. “Tyr var här igår och råkade klippa en tråd. Jag sa inget förut för jag tänkte att ingen skulle märka något. Jag skäms och jag är så ledsen.”

“Dina gärningar är oacceptabla och du kommer att bestraffas för dem. likaså kommer Tyr att bestraffas omgående,” sa ledaren strängt. Just då vaknade Hans till och satte sig upp med Vigdis stöd. “Be om ursäkt till pojken.”

“Jag är rädd att jag bär ansvaret för din förtidiga död och jag ber så hemskt mycket om ursäkt. Det var inte min mening alls.”

“Det är lugnt, tror jag. Om det var ett misstag att jag dog, borde ni inte skicka tillbaka mig?” Något i Vigdis hjärta sprack när han sade det. Såklart att han ville tillbaka, han kände inte henne och hon kände inte honom egentligen. Han förtjänade att leva ett rikt och långt liv tänkte hon sorgset.

“Jag kan tala med mor. Kom så åker vi,” sa Vigdis och hjälpte honom upp på fötter. De gick ut mot hästen men innan de hoppade upp grep han tag i hennes arm.

“Du, jag vill bara säga tack för all hjälp du har gett mig. Jag är verkligen tacksam och jag hoppas att vi ses igen nån gång för du är en av de få människorna jag träffat som verkligen verkar ha ett gott hjärta,” sa Hans innan han släppte hennes arm.

“Tack så mycket, för vad det är värt så är jag glad att du dog så jag kunde få träffa dig.” Vigdis slog sig själv mentalt efter att hon pratat klart, jag är glad att du dog? Snacka om att stoppa foten i munnen på sig själv.

De hoppade upp på hästen och flög under tystnad tillbaka till de dödas fält där Freja fortfarande höll hus.

“Mor!”

“Mitt barn, vad sa nornorna?”

“Tyr hade råkat klippa av hans tråd. Mor, du borde skicka tillbaka honom. Han borde inte vara död än. Han förtjänar att leva.”

“Då ska det bli så.”

Freja märkte blickarna som gavs mellan Vigdis och Hans men kunde inget göra. Ordningen måste återupprättas.

“Hans, jag kommer behöva radera dina minnen av den här platsen. Mänskligheten är inte kapabel att hantera den här informationen så länge den lever. Dina minnen kommer återvända nästa gång du dör och det vore mig en ära att reservera en plats åt dig i min sal.” Freja försökte låta så mjuk hon kunde men fakta var ändå fakta.

“Det vore en sann ära.”

“Hans, innan du går vill jag bara säga att jag är glad att jag lärde känna dig och jag kommer vänta på dig ända tills vi ses igen. Jag gillar dig Hans,” erkände Vigdis och slängde sig runt halsen på Hans. Hans gav henne en puss på kinden innan han svarade.

“Om jag så bara minns något av detta, så hoppas jag att det är dig jag minns. Jag må inte känna dig väl Vigdis men jag ser fram emot att träffa dig igen när min dag är kommen.”

Freja öppnade portalen och innan någon hann reagera så var Hans försvunnen igenom den.

“Jag är ledsen mitt barn,” sa Freja och kramade om Vigdis.

“Det är okej, jag kan vänta på honom.”

48 år senare var dagen kommen.

Vigdis hade tvingat nornorna att ge henne hans exakta dödsdag, 23 Oktober 2068, och Vigdis bar sin finaste klänning. Hon hade haft god tid på sig att planera vad hon skulle säga men ingenting kändes rätt. Innerst inne var hon nervös för hon visste att 48 år kanske inte var länge för henne men för honom var det en livstid. Han kunde ha förändrats totalt, eller blivit kär i någon annan. Någon levande, så som de flesta människor blev åtminstone en gång under en livstid.

Portalen öppnades och de döda vandrade ut på fältet. Hon spanade efter honom men såg honom inte. På slutet kom han. Han såg bra ut för sin ålder, det silvriga håret passade honom väl. En man som levte.

“Hans!” ropade hon och såg hans huvud vändas mot henne. Hon sprang fram till honom och stannade precis framför.

“Hej Vigdis. Det var ett tag sedan. Du är lika vacker som jag minns dig”

“Du ser stilig ut du också. Jag tror jag ska be mor om en liten ålders behandling så att vi kan matcha. Jag börjar bli less på det här blonda håret.” De skrattade båda åt det och gick iväg mot deras nya ‘liv’ tillsammans.